

Den følgende Sag paa Dagordenen var:

Første Behandling af Forslag til Beslutning af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 50 med Hensyn til Statsregnskabet for 1885—86.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 95 ff.)

Formanden (Høgsbro): Som det vil erindres, foregaar denne 1ste Behandling efter Reglerne for Lovforslags 2den Behandling. Jeg sætter saavel Flertallets som Mindretallets Forslag tilligemed Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 2den og sidste Behandling til Forhandling under Et.

Ordføreren (Hansen [Svendborg Amts 2den Valgfreds]): Det foreliggende Statsregnskab for Finantsaaret 1885—86, er opgjort i Henhold til de provisoriske Love af 1ste April 1885 og 10de Februar 1886. Regnskabet er indstillet af de to Revisorer til ikke at passere, og Udvalgets Flertal har sluttet sig til denne Indstilling. Det har selvfølgelig været Udvalgets Opgave at paaaje, om det foreliggende Statsregnskab var i den Overensstemmelse med Grundloven, som Grundlovens § 49 fordrer, og Udvalgets Flertal er da strax kommet til den bestemte Opfattelse, at provisoriske Finantslove er i absolut Strid med Grundlovens § 49, som bestemmer, at ingen Udgift maa afholdes og ingen Skatter opkræves, forinden Finantsloven er vedtaget. Da vi betragte Bevillingsmyndigheden som vor Forfatnings Hovedhjørnesten, som enhver konstitutionel Forfatnings Værn, have vi troet at burde anbefale Thinget at give dette Udtryk paa den stærkeste Maade, som staar til Thingets Raadighed, nemlig ved at vedtage, at Statsregnskabet ikke kan passere. Dermere er jo den provisoriske Finantslov forkastet i dette Thing under 12te Oktober 1885, og efterat Regjeringen længere hen i Samlingen fremkom med et Forslag af samme Indhold som den forkastede provisoriske Finantslov, blev dette ogsaa forkastet. Regjeringen savner saaledes al Bemyndigelse til at opkræve Skatter og at afholde Udgifter, og den Be- raabelse paa § 25 i Grundloven, som Regjeringen har gjort, anerkjende vi ikke for gyldig. § 25 gaar ud paa, at foreløbige Love kunne udstedes, men der stilles blandt andre Betingelser ogsaa den, at de ikke maa

stride mod Grundloven, og da enhver provisorisk Finantslov, der jo giver Bemyndigelse til at opkræve Skatter og afholde Udgifter, er i absolut Strid med de Betingelser, som fordres i § 25, kunne vi under ingen Omstændigheder anerkjende Raaberaabelsen af § 25 som Hjemmel for provisoriske Finantsloves Gyldighed. Selv bortset herfra, selv om Indstillingen angik en almindelig Lov, altsaa en Lov indenfor den Ramme, indenfor hvilken § 25 giver Ret til at udstede foreløbige Love, ville vi dog ikke kunne anerkjende Gyldigheden af den Fremgangsmaade, som Regjeringen har brugt; thi det kan dog ikke være Meningen, naar der i § 25 fordres, at der skal foreligge en paatrængende Nødvendighed for Udstedelsen af foreløbige Love at denne paatrængende Nødvendighed kan skabes af Regjeringen selv ved at hjemsende Rigsdagen, og at Regjeringen, saasnart denne er hjemendt, da kan udstede en foreløbig Lov. Meningen maa dog ganske naturligt efter sund menneskelig Forstand være den, at i saadanne Tilfælde, hvor Rigsdagen ikke er samlet og ikke kan blive samlet, forinden saadanne Udgifter skulde afholdes, som maa anses for paatrængende nødvendige, og hvor Love udgives, som maa anses for at være paatrængende nødvendige, da kan man ikke paaberaabe sig § 25, hvis disse Betingelser ikke ere til Stede. Der er et lille Tidrum i Finantsaaret, der dækkes ved den saakaldte tgl. Resolution. Denne tgl. Resolution har ikke beraabt sig paa nogenjomhelst Bestemmelse i Grundloven, og der synes deri at ligge, at Regjeringen selv erkjender, at denne Resolution ligger uden for Grundlovens Forudsætninger. Mindretallet har heller ikke villet tage sig paa at forsvare den tgl. Resolution, saa jeg kan — tænker jeg — forudsætte, at det fra alle Sider er erkjendt, at den ligger fuldt uden for Grundlovens Forudsætninger. I det Udvalgets Flertal altsaa tilraader Thinget at vedtage, at det afslagne Statsregnskab for Finantsaaret 1885—86 ikke kan passere, ere vi i fuld Overensstemmelse med de Tanker, der laa til Grund for Grundlovens Givelse, baade under Grundlovsforhandlingerne i 1848—49 og ogsaa siden under Grundlovsforhandlingerne om den saakaldte gennemførte eller reviderede Grundlov. Jeg skal ikke her nærmere komme ind paa de tidligere Udtalelser, der fuldt ud bekræfte Rigtigheden af det, jeg her har sagt. Jeg tør vel forudsætte, at de ere en hel Del Medlemmer bekendte, og jeg skal derfor paa Udvalgets Flertals Vegne slutte med at anbefale Thinget at stemme for Udvalgets Flertals Ind-